

Arrest

nr. 98 562 van 8 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Baku. Sinds 2008 bent u, net zoals uw vader, lid van de politieke oppositiepartij Musavat. U werkte voor deze partij als chauffeur en vervoerde documenten en geld. Op 02/04/2011 nam u deel aan een manifestatie in Baku die werd georganiseerd door Musavat. U en uw vader werden net als vele andere opposanten geslagen door de politie. U kon ontkomen maar uw vader werd opgepakt. U ging niet naar huis maar trok naar een vriend waar u verzorgd werd door een dokter. Enkele uren later werd u opgebeld door uw vrouw. Ze zei dat de politie bij jullie thuis was langsgeslagen en uw moeder hadden geslagen en meegenomen.

Uw vrouw dook hierna onder. Op 10/04/2011 ontvluchtte u samen met uw gezin uw land van herkomst. Jullie verbleven meer dan 2 maanden in Rusland. Op 24/06/2011 kwam u naar België waar u op 29/06/2011 samen met uw vrouw Z. K. (...) (O.V. 6.837.491) uw asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van de volgende documenten: de identiteitskaart van u en uw vrouw, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, geboorteaktes, en uw militair boekje. Ondertussen heeft u via een vriend in Azerbeidzjan vernomen dat uw vader nog steeds wordt vastgehouden, dat uw moeder nog steeds vermist is, en uw appartement werd verzegeld.

B. Motivering

U verklaart (CGVS p. 3-4) dat u sinds 2008 lid bent van Musavat. Ook uw vader was lid van deze partij. U werkte als chauffeur voor Musavat. U nam deel aan de manifestatie van 02/04/2011 die door Musavat was georganiseerd. Bij verkiezingen ging u stemmen voor Musavat. U sprak altijd met mensen dat ze moesten stemmen voor Musavat en legde hen uit waarom. Er dient te worden opgemerkt dat er op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek engagement en bijgevolg aan de problemen die u naar aanleiding hiervan zou ondervonden hebben. U vertoont immers een gebrek aan kennis met betrekking tot de partij waarvan u lid was en de algemene politieke situatie in Azerbeidzjan. Ook stroken uw verklaringen niet met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt.

Zo stelt u (CGVS p. 5) dat u tijdens de laatste parlementsverkiezingen van 2010 ging stemmen voor Musavat maar u weet niet hoe deze partij toen deelnam (blok? coalitie?) noch welk resultaat toen behaald werd. Aangezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Musavat toen samen opkwam met een andere partij mag verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn als ook dat u zou weten of de partij verkozenen had in het parlement. U stelt ook verkeerdelijk - zoals blijkt uit de informatie voorhanden op het CGVS - dat Isa Gambar voor Musavat opkwam tijdens de laatste presidentsverkiezingen.

Verder valt uw bewering (CGVS p. 4) dat er van de opposanten die tijdens de manifestatie van 02/04/2011 werden opgepakt niemand werd veroordeeld of voor een rechtbank heeft moeten verschijnen, niet te rijmen met de informatie voorhanden op het CGVS. Aangezien u stelt dat uw vader tijdens deze betoging werd opgepakt en nu nog steeds niet is vrijgelaten, mag er redelijkerwijze verwacht worden dat u weet zou hebben dat andere opposanten die toen op 02/04/2011 ook werden opgepakt, veroordeeld werden en gevangenisstraffen tegen hen werden uitgesproken.

Wat betreft uw activiteiten voor Musavat stelt u uitdrukkelijk dat u slechts éénmaal heeft deelgenomen aan een manifestatie m.n. deze van 02/04/2011. In de door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 3, pt. 3) meldt u echter dat u deel nam aan 'meetings en manifestaties zoals aan de manifestatie van 02/04/2011'. Bij confrontatie (CGVS p. 6) bleef u erbij dat u slechts éénmaal deelnam aan een manifestatie, hetgeen een loutere bevestiging is van deze tegenstrijdigheid.

Wat betreft de problemen die uw moeder kende verklaart u (CGVS p. 5) dat u op 02/04/2011 van uw vrouw vernam dat de politie bij jullie thuis was langsgekomen en uw moeder hadden geslagen en meegenomen. Uw moeder is nu nog steeds vermist. In de door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal maakte u echter geen melding van deze ernstige feiten. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 6) dat ze bij de DVZ geen vragen stelden over uw moeder en dat het een kort interview was en men zei dat u alles kon vertellen voor het CGVS. Deze motivering kan niet worden aanvaard. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder dat uw moeder werd geslagen en opgepakt door de politie en nu verdwenen is. Nergens uit deze vragenlijst blijkt dat u een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke u uw asielmotieven diende uiteen te zetten en werd u bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden uw asielrelaas zelf te vertellen. Uw bewering dat men toen geen vragen stelde over uw moeder doet niet terzake. Immers, er werden u ook geen vragen gesteld over uw vader van wie u toen wel meldde dat hij was gearresteerd en van wie u nog steeds geen nieuws over heeft ontvangen. De vaststelling dat u toen van deze essentiële elementen m.b.t. uw moeder geen melding maakte bij de DVZ, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Nog wat de verdwijning van uw moeder betreft verklaart u (CGVS p. 5-6) dat u sinds u in België verblijft niets ondernomen heeft om meer informatie te verkrijgen over uw moeder. Uw motivering dat u bang bent voor uw familie in Azerbeidzjan, is onafdoende om te verklaren waarom u geen enkele poging heeft ondernomen om meer nieuws over uw verdwenen moeder te bekomen bv. via de partij Musavat waarvan u sinds 2008 lid bent als ook uw vader. Uw motivering dat u daar niemand kent en bang bent, is gelet op de ernst van uw beweerde problemen, geen verschoningsgrond. Meer nog, u heeft zelfs niet eens geïnformeerd wat u vanuit België kan ondernemen om de verdwijning van uw moeder te laten onderzoeken of aan te klagen. Uw motivering dat u niet zou weten hoe, kan uiteraard

niet worden aanvaard. Gevraagd of u het Rode Kruis kent antwoordde u bevestigend en zei u dat u in een centrum van deze organisatie verblijft. U werd er op gewezen dat u op deze organisatie een beroep kan doen om vermiste familieleden op te sporen. Uw motivering dat u enkel vertrouwen heeft in het CGVS en er met niemand anders kan over praten, kan niet worden aanvaard. Een dergelijk gedrag duidt op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor verder op ernstige wijze ondermijnd.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS p. 3) inzake jullie vluchtroute van Azerbeidzjan naar België. U stelt dat jullie op 10/04/2011 in een auto van vrienden naar Georgië reden van waar jullie de bus namen naar Ivanovka in Rusland, waar jullie meer dan 2 maanden verbleven. Hierna reisden jullie in een wagen vanuit Ivanovka naar België. Bij een controle stapte de passeur uit en toonde jullie internationaal paspoort aan de douane. Er was geen visum in de paspoorten aangebracht en u weet niet hoe jullie de grens passeerden. U weet niet door welke landen jullie reisden en heeft geen weet van andere steden die jullie eventueel aandeden. Er was geen afspraak gemaakt met de passeur wat jullie dienden te zeggen tijdens een controle. U weet niet waarom de passeur eens in België jullie paspoort niet teruggaf. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven hoe jullie met de eigen reisdocumenten de grenzen konden overschrijden. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de documenten die worden gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. Meer nog, bij de DVZ (zie verklaring DVZ pt. 15) meldde u dat jullie vanuit Azerbeidzjan via Dagestan naar Moskou reisden waar jullie meer dan 2 maanden verbleven vooraleer naar België te komen. Deze beweringen staan in schril contrast met uw verklaringen voor het CGVS waaruit blijkt dat jullie via Georgië naar Rusland reisden, dat jullie 2 maanden in het dorp Ivanovka verbleven vooraleer naar België te komen, en dat u geen andere steden bij naam kan vermelden waar jullie doorreisden of verbleven tijdens jullie vlucht van Azerbeidzjan naar België. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten (de identiteitskaart van u en uw vrouw, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, geboorteaktes, en uw militair boekje) bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij verklaart dat zij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing en roept in een enig middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder in het verzoekschrift haalt verzoekende partij aan dat een gedwongen terugkeer niet overeenstemt met artikel 3 EVRM.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te

verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij herhaalt dat zij sympathisant is van Musavat en dat zij om die reden wordt vervolgd in Azerbeidzjan. Verder bevestigt zij de correctheid van de door haar afgelegde verklaringen en is zij van oordeel dat de door haar voorgelegde documenten haar relaas op een voldoende manier kunnen staven.

Verzoekende partij wijst erop dat de verklaringen van kandidaat-vluchtelingen een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en zij hamert erop dat zij coherente, consistente en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, die niet "*in tegenstelling zijn met gekende feiten*". In ieder geval dient haar minstens het voordeel van de twijfel te worden toegekend.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij de kern van haar asielproblematiek opnieuw benoemt, zij de geloofwaardigheid van haar verklaringen bevestigt en zij erbij blijft dat de documenten die zij heeft neergelegd haar relaas op een voldoende manier kunnen staven, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter herhalen van de asielproblematiek, het louter vasthouden aan de eerder afgelegde en reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het louter wijzen op het feit dat de documenten die zij heeft neergelegd haar relaas op een voldoende manier kunnen staven, terwijl in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de door verzoekende partij neergelegde documenten louter persoonsgegevens bevatten die niet ter betwisting staan, argumenten betreffen die op zich geen afbreuk kunnen doen aan de verschillende motieven van de bestreden beslissing. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Betreft het betoog dat haar verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig zijn en niet “*in tegenstelling zijn met gekende feiten*”, waardoor haar ten minste het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, stelt de Raad vast dat haar verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, zij niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en er geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden in voorkomen. De Raad herhaalt eveneens dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. De Raad wijst er echter op dat verwerende partij in haar beslissing tot de conclusie komt dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde politiek engagement van verzoekende partij en bijgevolg ook niet aan de problemen die zij naar aanleiding hiervan zou hebben ondervonden omdat verzoekende partij een gebrek aan kennis vertoont met betrekking tot de partij waarvan zij lid was en de algemene politieke situatie in Azerbeidzjan, zij verklaringen heeft afgelegd die niet stroken met de informatie die voorhanden is op het Commissariaat-generaal, zij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd, zij sinds haar verblijf in België niets heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen over haar moeder, en zij hier geen aanvaardbare uitleg voor kan verschaffen en zij – om verschillende redenen – ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar reisweg en de daarbij gebruikte documenten. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft zij, zoals hiervoor werd uiteengezet, geen coherente, consistente en geloofwaardige verklaringen afgelegd. Verzoekende partij slaagt er middels het in het verzoekschrift aangebrachte verweer ook niet in om deze vaststellingen, die ertoe leiden dat aan haar verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht, te weerleggen (zie *infra*). Het voordeel van de twijfel kan haar dan ook niet worden toegekend.

2.2.5.1. Betreft de tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd, meent verzoekende partij dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt. Zij merkt op dat deze tegenstrijdigheden pas kunnen worden gevonden na een minutieuze vergelijking van beide verklaringen. Verzoekende partij betoogt dat, indien er al sprake zou zijn van incoherenties, *quod non*, deze geenszins aan de kern van haar relaas raken en derhalve de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet kunnen ondermijnen.

Verder stipt verzoekende partij nog aan dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal alles heeft verteld wat zij wist. Verzoekende partij erkent vervolgens dat zij tijdens het eerste interview niets heeft gezegd over de problemen in verband met de ontvoering van haar moeder, doch zij was van mening dat zij hier verder op diende in te gaan tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal.

2.2.5.2. Verzoekende partij poogt de tegenstrijdigheden die tussen haar verklaringen werden vastgesteld te minimaliseren door te poneren dat het slechts om kleine tegenstrijdigheden gaat die niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit te kunnen afleiden dat haar relaas niet aannemelijk is. *In casu* werd door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij eerst op de Dienst Vreemdelingenzaken vaststelde dat zij deelnam aan meetings en manifestaties, zoals de manifestatie van 2 april 2011, terwijl zij achteraf op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat zij slechts éénmaal heeft deelgenomen aan een manifestatie, met name deze van 2 april 2011. Tevens wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat de politie bij haar thuis is langsgeslagen en haar moeder hadden geslagen en meegenomen, en dat haar moeder nu nog steeds vermist is, terwijl zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over deze gebeurtenis. De Raad is van oordeel dat het zich flagrant tegenspreken omtrent het aantal politieke activiteiten waaraan verzoekende partij in Azerbeidzjan zou hebben deelgenomen, wel degelijk implicaties heeft op het vlak van de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Deze tegenstrijdigheid heeft immers, in tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, wel degelijk betrekking op de kern van haar asielrelaas. Verzoekende partij heeft immers aangegeven dat haar deelname aan de manifestatie van 2 april 2011 het startpunt en meteen ook het hoogtepunt van haar asielproblematiek uitmaakt, aangezien haar vader toen werd opgepakt, haar moeder door de politie werd geslagen en meegenomen, haar vrouw is moeten onderduiken en zijzelf eveneens is moeten onderduiken en verzoekende partij en haar gezin korte tijd nadien hun land hebben verlaten. Het is dan ook van belang dat verzoekende partij op een coherente en eenduidige manier kon aangeven of dit de enige manifestatie betrof waaraan zij heeft deelgenomen, alwaar verzoekende partij niet in geslaagd is. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin kan voorhouden dat het initieel verzwijgen van het feit dat haar moeder geslagen en meegenomen werd door de politie en dat zij nog steeds vermist is, terwijl zij dit later wel aangeeft, een tegenstrijdigheid betreft die geen betrekking heeft op de kern van haar relaas. Hierbij dient te worden opgemerkt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het

onthaalland vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Het feit dat verzoekende partij heeft nagelaten om een dermate traumatische gebeurtenis, die het rechtstreeks gevolg is van haar politieke activiteiten en die van haar vader, te vermelden tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, kan volgens de Raad niet worden afgedaan als een vaststelling die niet zwaarwichtig genoeg is om enige gevolgen te hebben met betrekking tot de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Waar verzoekende partij in dit verband nog aangeeft dat zij van mening was dat zij hier verder op diende in te gaan tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat verzoekende partij dit excuus reeds naar voor heeft gebracht op het Commissariaat-generaal en dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat deze uitleg niet kan worden aanvaard. Het opnieuw aanbrengen van het eerder aangegeven en beoordeelde excuus, is niet nuttig om aangaande motivering te weerleggen. De opmerkingen van verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal alles heeft verteld wat zij wist en dat het een feit is dat haar moeder nog steeds verdwenen is, bieden evenmin soelaas. Waar de Raad de opmerking van verzoekende partij dat het een feit is dat haar moeder nog steeds verdwenen is, zou kunnen beschouwen als een argument teneinde de vaststelling dat verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om nog meer informatie te verkrijgen met betrekking tot de situatie van haar moeder, te weerleggen, dient eveneens te worden vastgesteld dat dergelijke bemerking geen afbreuk kan doen aan het motief in kwestie.

2.2.6.1. Aangaande de vaststellingen omtrent de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd in verband met de afgelegde reisweg en de hierbij gebruikte documenten, stelt verzoekende partij dat zij enkel maar kan herhalen wat zij tijdens haar gehoor heeft gezegd. Verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij zich dienaangaande beperkt tot algemene uitweidingen over de manier waarop de (grens)controles worden uitgevoerd, zonder evenwel een individuele beoordeling te maken.

2.2.6.2. De Raad merkt ten eerste op dat het louter volharden in de reeds afgelegde verklaringen, die evenwel als ongeloofwaardig werden bestempeld door verwerende partij, uiteraard niet volstaat om de motivering in kwestie nog in een ander daglicht te stellen. Met betrekking tot de kritiek dat verwerende partij zich dienaangaande zou hebben beperkt tot "algemene uitweidingen" over de manier waarop de controles worden uitgevoerd, zonder een individuele beoordeling te maken, stelt de Raad vast dat dergelijk verweer geen hout snijdt. De Raad wenst in dit verband te verwijzen naar de motivering van verwerende partij met betrekking tot de reisweg: *"Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS p. 3) inzake jullie vluchtroute van Azerbeidzjan naar België. U stelt dat jullie op 10/04/2011 in een auto van vrienden naar Georgië reden van waar jullie de bus namen naar Ivanovka in Rusland, waar jullie meer dan 2 maanden verbleven. Hierna reisden jullie in een wagen vanuit Ivanovka naar België. Bij een controle stapte de passeur uit en toonde jullie internationaal paspoort aan de douane. Er was geen visum in de paspoorten aangebracht en u weet niet hoe jullie de grens passeerden. U weet niet door welke landen jullie reisden en heeft geen weet van andere steden die jullie eventueel aandeden. Er was geen afspraak gemaakt met de passeur wat jullie dienden te zeggen tijdens een controle. U weet niet waarom de passeur eens in België jullie paspoort niet teruggaf. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven hoe jullie met de eigen reisdocumenten de grenzen konden overschrijden. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de documenten die worden gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. Meer nog, bij de DVZ (zie verklaring DVZ pt. 15) meldde u dat jullie vanuit Azerbeidzjan via Dagestan naar Moskou reisden waar jullie meer dan 2 maanden verbleven vooraleer naar België te komen. Deze beweringen staan in schril contrast met uw verklaringen voor het CGVS waaruit blijkt dat jullie via Georgië naar Rusland reisden, dat jullie 2*

maanden in het dorp Ivanovka verbleven vooraleer naar België te komen, en dat u geen andere steden bij naam kan vermelden waar jullie doorreisden of verbleven tijdens jullie vlucht van Azerbeidzjan naar België. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.” Uit deze zeer omstandige motivering blijkt onomstotelijk dat er wel degelijk een individuele beoordeling heeft plaatsgevonden en dat verwerende partij zich niet heeft beperkt tot het louter weergeven van algemene informatie over de manier waarop de controles aan de grens worden georganiseerd. Voorts dient nog te worden vastgesteld dat verzoekende partij op geen enkele wijze de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, weerlegt. Evenmin brengt zij concrete argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de vastgestelde onwetendheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden. Aangaand verweer kan dan ook in geen geval door de Raad worden bijgetreden.

2.2.7. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij de bescherming van de Azerbeidzjaanse autoriteiten niet kan inroepen en zij er nog op wijst dat haar vader op heden nog steeds wordt vastgehouden door de autoriteiten, waarbij zij verwijst naar een passage uit het *“meest recente ambtsbericht van het Nederlands ministerie van buitenlandse zaken”* waarin onder meer gewag wordt gemaakt van het feit dat op dit moment nog ongeveer vijftien personen die zijn opgepakt tijdens de protesten vastzitten in de gevangenis, verwijst de Raad naar de bovenstaande uiteenzetting waaruit blijkt dat haar vluchtrelaas volstrekt ongeloofwaardig is. Voorgaande opmerkingen zijn dan ook niet dienstig.

2.2.8. Betreft de verwijzing naar artikel 4,5 van de Europese kwalificatierichtlijn, omgezet in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat op geen enkele manier is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont niet aan dat er in Azerbeidzjan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft

gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 17 oktober 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT